

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola první: ZASVĚCENÍ

Upozornění - tato povídka (a všechny následující) obsahuje výprasky kluků, rvačky, masturbaci, klukovské rošťárny, pohrdání školou, jednu nebo dvě velmi divoké klukovské party a vůbec takové ty věci, které naši mládež kazí a dávají jí špatný příklad... Proto by ji neměl nikdo číst.

Autor rozhodně nepodporuje tělesné tresty kluků... Pokud si o ně sami neřeknou.

Toto je to úvodní kapitola delší řady povídek, takže na „akci“ dojde až ke konci.

Jmenuju se Jarek, ale kámoši mi říkají Kosák (jak jsem k té přezdívce přišel, o tom vám taky jednou povím). Je mi 14 roků a bydlím v Praze. Myslím, že mám celkem štěstí. Táta s mámou mají celkem úspěšnou firmu, takže o peníze si nemusím dělat starosti. Od loňska chodím na prestižní pražské gymnázium a můj život je celkem obyčejný, ne nepodobný životům tisíců dalších pražských kluků. Naši mě drží docela zkrátka, takže se někdy doma trochu nudím, ale jinak v pohodě. Tedy, v pohodě až donedávna. Do jedné noci v květnu.

Už když si mě táta zavolal do obývacího pokoje, věděl jsem, že něco není v pořádku. Táta si na formality nepotrpěl. Ale dneska se dusná atmosféra dala krájet. "Jarku... Možná víš, že mojí firmě se v poslední době moc nedařilo." "Hm..." Tátův byznys jsem nikdy moc neřešil, ale je fakt, že poslední dobou chodíval z práce pozdě a stěžoval si častěji než obvykle. "A asi taky víš, že je nějaká hospodářská krize..." "Hm..." Burzovní zprávy jsem fakt nečetl, ale tohle věděl každej, kdo občas zapnul televizi. "A asi i víš, že můj obor je na finanční situaci citlivý.." "Hm..." To jsem nevěděl. "No, zkrátka, abych to zkrátil, budeme muset... (Další slovo si nepamatuju, vím jen, že mělo 7 slabik a začínalo na re a pak ho použil ještě několikrát. Tohle táta dělal často - předpokládal, že v sedmý třídě se učí základy insolvenčního práva, nebo co.)

Asi půl hodiny mi táta vysvětloval, že příští tři měsíce budou muset i s mámou zůstat v práci do noci, že budou muset létat po Evropě a jednat se spoustou důležitých lidí a že doufá, že firmu zachrání, ale... A taky že letos určitě nevykáže zisky a kdoví jestli nezkrachuje a že teda budeme muset žít z úspor, což znamená dost se uskromnit... "A tím se dostáváme k tvým prázdninám."

Byl bych radši, kdyby šel přímo k věci. "Je jasné, že doma zůstat nemůžeš, protože většinu času tu nebudeme ani my." "Tati, je mi 14, já bych..." Ale skočil mi do řeči. "Na tábor tě letos taky nemůžeme poslat. Letos na to nemáme a i tak je to jenom na 14 dní." To mě dost mrzelo. Ne že bych jezdil na nějaké extra zábavné tábory, ale na 14 dní vypadnout z Prahy a blbnout v lese, to mi bude chybět. "No a tím se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu. Víš, že rád jezdíš ke strýčkovi na venkov..." A sakra. To letos nepojedu ani tam? To nebudou prázdniny! "No a tak jsem se tě chtěl zeptat... Co si asi myslíš o tom, že bys ke strejdovi nejel jenom na dva týdny... Ale na celý prázdniny?"

Srdce mi vyskočilo až do krku. Zatočila se mi hlava. "T... Tak jo..." Vypískl jsem.

Ležel jsem na svojí posteli a pořád jsem tomu namohl uvěřit. Celý prázdniny! Ne jenom dva tejdny. Dva měsíce! Dva měsíce v ráji! Ke strejdovi jsem jezdil každé prázdniny. Ale jenom na dva týdny. A ty dva týdny byly nejlepší částí prázdnin! Máma neměla strejdu moc v lásce a mám pocit, že s tátou si taky moc nerozuměli. Ale já ho miloval. Pravda, byl trochu staromódní a trochu podivín. Neměl třeba ani televizi. Ale kdo by potřeboval televizi, když má tolik naprosto úžasných věcí. Strejda měl malé hospodářství, jaká už se dneska na venkově moc nevidí. Měl pár zvířat a velkou zahradu a starou stodolu, kterou jsem mohl celé dny prozkoumávat a půdu, která nám sloužila jako skryš... Ano, nám. Strejda měl taky syna - bratrance Pavla, který byl můj nejlepší kámoš. U vesnice byl zatopený lom, kde se dalo koupat, lesy, kde se dala prožívat spousta dobrodružství... A byla tam taky parta kluků, který nezkazili žádnou legraci.

Mělo to jedinou chybu. Teda, někdo by tomu říkal chyba, ale mně to vůbec nevadilo. Jak už jsem říkal, strejda byl tak trochu staromódní... I ve výchově. My kluci jsme měli hodně svobody, dokonce bych řekl, že jsme měli mnohem víc volnosti než v Praze. Ale když už jsme nějaké pravidlo porušili, obvykle to končilo výpraskem. A ne nějakým symbolickým - strejda používal zásadně řemen nebo rákosku. A nejenom on. Vždycky jsem měl pocit, že ta vesnice - odříznutá od světa - si drží vlastní zvyky a pravidla... No zkrátka, ani pro moje přátele není bolavý zadek nic vzácného. Ale o tom vám budu vyprávět časem.

Tu noc jsem na tohle všechno myslel a nemohl usnout. Dny se nekonečně vlekly a já už se nemohl dočkat, až to přijde...

...ale čas nezastavíte a prvního července mě táta naložil do auta a za pár hodin už jsem stál na místě, které se mělo stát mým novým domovem. Nadechl jsem se venkovského vzduchu, který voněl nedalekým lesem a taky trochu hnojem od zvířat. Ano, tady jsem doma.

Odnesl jsem si věci do pokoje, kde už jsem měl připravenou postel. S bratracem jsme měli společný pokoj. Ale Pavel tu nikde... "Vítej v pekle, bratráčku." Otočil jsem se. Pavel stál ve dveřích. "Nemyslí si, že seš tady na dovolený. Příští dva měsíce ti budu ze života dělat peklo." Koukali jsme na sebe s kamennou tváří. Bratránek to vzdal první. Začal mu cukat ret a najednou se rozesmál na celé kolo. Rozběhl se ke mně a srazil mě na zem, kde jsme spolu snad deset minut zápasili. „Já ti dám šikanu! Já ti dám! Jen to zkus, a nařežu ti!“ Pak už jsme jenom leželi na podlaze, smáli se a chechtali se a občas se překulili v předstírané rvačce.

"Tak co to je! Už toho nechte nebo budu muset hned první den odepnout pásek." I strejda měl radost, že mě vidí. Seběhli jsme do kuchyně, kde už mě čekalo pohoštění, jaké prostě umějí jenom na venkově. Nejdřív jsem ze sebe ale shodil "pražské" šaty a oblékl si svoje „vesnické“ oblečení - sice ne tak moderní a určitě dost obnošené a sem tam natržené a zabarvené, ale určitě pohodlnější, praktičtější a vhodnější pro různé klukovské zábavy, kde se na nějakou tu šmouhu prostě nehraje.

Při jídle mi strejda začal vysvětlovat pravidla. Ne že by byla jiná, než předchozí roky. V domácnosti i u zvířat jsem musel pomáhat tak jako tak a vlastně mi to ani moc nevadilo. Jinak pravidel moc nebylo. "No a domluvil jsem se s tvým tátou. Řekl jsem mu, že když teď bydlíš u mě, tak platí moje pravidla. A moje výchovné metody. Víš, co to znamená?" Strejda to řekl, jako by to bylo něco nového. Ale nebylo. Poprvé jsem strýčkovy výchovné metody poznal, když mi bylo 9.

Můj táta nebyl fanoušek výprasků a strejdovi nedovoloval, aby mě řezal jako Pavla. Když jsem byl ještě malej, tak mi to nevadilo a považoval jsem to za výhodu. Ale už když mi bylo 8, začal jsem to chápat spíš jako křivdu. Nejenom, že jsem dostával jiné tresty, jako třeba domácí práce navíc nebo (nejhorší ze všech) domácí vězení. Ale ještě jsem si připadal jako bábovka - jako bych nedokázal vydržet pár ran rákoskou!

Když mi bylo 9, blbli jsme s bratracem u ohrady se zvířaty, a jak už to tak bývá, špatně jsme ji zavřeli a zvířata utekla ven. Večer si nás strejda zavolal do své kuchyně. Bylo to rychlé a obešlo se to

bez křiku. Víte, proč jste tady? Víte. Máte nějakou obhajobu? Ne. (U nás nebylo zvykem se vymlouvat.) "Pavle, ty víš, co to znamená. Deset rákoskou. Jarku... No, co s tebou. Zítra budeš mít domácí vězení. Ted' běž do pokoje a Pavle, ty si svlíkni..." "To není fér!" vykřikl jsem. "To jsem radši neslyšel. Den domácího vězení je hrozně mírný trest, taky bys mohl dostat víc dní. A to ani nemluvím o tom, že bych ti taky moh nařezat. Tak se uklidni a běž..." "Ne, to nemyslím. Já... Trest si zasloužím. Ale není přece fér, že Pavel dostane výprask a já domácí vězení." Strejda si sedl na gauč. "Máš pravdu, Jarku. Jsi tady jenom na 14 dní a já ti moc dobře rozumím. Sebrat ti třeba jenom jeden jediný den je opravdu... Víím, jak tě to hrozně mrzí. Ale tvůj táta na výprasky nevěří a já to musím respektovat..." Sklopil jsem hlavu. Bylo mi 9 a tátovo slovo bylo nedotknutelné. "Ale... Jarku, už je ti 9 a nejsi hloupý kluk. Máš právo o sobě rozhodovat i sám a i když táta většinou ví líp... No, zkrátka o některých věcech bys měl rozhodnout sám. A už jsi dost starý, abys věděl, jak výprask bolí a jestli je lepší nebo horší než domácí vězení. Takže ti dám na vybranou. Rákosku? Nebo domácí vězení?"

Panejo. Najednou jsem měl pocit, že jsem vyrostl o půl metru. "Už jsi dost starý, abys o sobě mohl rozhodovat." To mi ještě nikdo neřekl. Holt tady nebylo zvykem, aby vás máma hlídala na každém kroku. Dál už jsem se nerozmýšlel. "Rákosku."

Srdce mi bušilo na plné obrátky. Ne že bych nevěděl, jak výprask bolí. S klukama jsme hrávali výpraskové hry, ale výprask od malého kluka je přeci jen něco jiného. Ani když jsme hráli se staršími kluky (kteří nás rozhodně nešetřili), nebylo to ono. Tak ted' to konečně zažiju naplno. Chvilí jsem pohyboval, jestli to nemám vzít zpátky. Ale rychle jsem tu myšlenku zaplašil.

"Tak, svlíknout!" Oba jsme sundali svoje svršky a nakonec i slipy a stáli jsme tam před strejdou nahatí. "Kdo bude první?" Přihlásil jsem se dobrovolně, abych to měl co nejrychleji za sebou. Lehl jsem si na gauč a děda mi dal pod břicho polštář, aby mi zvedl zadek. A švih! Věděl jsem, že to bude bolet, ale tohle jsem nečekal. Instinktivně jsem si rukama chytnul zadek. "Ruce pryč, nebo přes ně dostaneš!" A švih! A švih! A švih! Zatínal jsem zuby. A švih! "Aůůů!" Po páté ráně už jsem to nevydržel a začal sebou na gauči házet. "Drž! To seš kluk, že nevydržíš vejprask?" To mě donutilo se uklidnit. Moje klukovská hrdost zapracovala. Švih! Švih! Švih! Švih! Další 4 rány jsem vydržel bez kňučení a bez hnutí, i když se zařatými zuby. ŠVIH! Poslední rána byla mnohem silnější, strejda si dal sakra záležet! "Jaujajaujajau!" Vyskočil jsem z gauče a třel si zadek. Tu noc jsem spal na břiše a přemýšlel, jestli jsem udělal dobře. Ale když jsem si uvědomil, že zítra nemám domácí vězení a budu se moct jít koupat, přestal jsem litovat. Druhý den jsem klukům ukazoval jelita a moje popularita rázem stoupla. Myslím, že od té doby mě brali víc jako jednoho z nich. Když na to dneska vzpomínám, musím se smát. Ten první výprask byl vlastně takové pohlazení proti tomu, co mě čekalo v dalších letech. Ale tehdy mi bylo 9. Dneska je mi 14 a mám mnohem vycvičenější zadek a lepší sebekontrolu. Tak snesu i mnohem tvrdší výprasky.

Tátovi jsme o tom nikdy neřikali, i když mám podezření, že něco tušil, zvlášt' když jsem dostal poslední den u strejdy a v autě jsem nemohl pořádně sedět.

Dneska - po pěti letech - táta konečně svolil k výpraskům oficiálně.

Zbytek dne jsme strávili u vody. Miloval jsem koupání v zatopeném lomu, který byl jen kousek od našeho domu. Večer přišli i ostatní kluci z vesnice a my jsme dováděli ve vodě... No, prostě tak jak to umí jenom kluci. Pak mě ale čekala překvapivá zpráva: "Pavel mi říkal, že seš tady na celý prázdniny. No, to by ses ale měl stát členem party," prohlásil šéf party, kterému nikdo neřekl jinak než Vlčák. Dělal jsem, co jsem mohl, abych nezačal skákat do výšky. Kluci z party mě sice brali ke všem svým dobrodružstvím, ale vždycky jsem byl "ten z města," prostě ne plnohodnotný člen party. A vždycky jsem doufal, že se to změní. "Ale víš, co to znamená?" Zpozorněl jsem. Jako asi každá parta, i tahle měla svoje zasvěcovací rituály, a jak jsem slyšel, byly dost drsné. Ale to mě nemohlo zastavit (ještě aby). "Vím. Kdy?" "Zítra v noci. Havran tě přivede." (Havran byla přezdívka mého bratrance v téhle divoké partě.)

Další den byl nádherný. S bratranceem jsme opravili naši tajnou skrýš na půdě, odvedli jsme svůj díl domácích prací a pak už jen koupání, prozkoumávání starého lomu, zase koupání... Ale jak se blížil večer, rostl ve mně pocit napětí. Zasvěcovací rituály těchhle kluků dokázaly být dost drsné. Co když to nevydržím? Co když se rozbřečím? Nebo... Co když to dokonce budu muset vzdát? Dalí mi šanci zkusit to znova? Ale takové myšlenky jsem zahnal. Večer se přiblížil a já se převlékl do pyžama. Spát jsem ale nešel.

Jak se přiblížila půlnoc, bratranec vstal z postele. Oblékli jsme se a vydali se potichu do lomu. Svítíl Měsíc a na cestu bylo celkem vidět. "Bojíš se?" Zakroutil jsem hlavou. Ale bál jsem se. Kluci z party už tam byli nastoupení. Bratránek se k nim přidal a mě bylo jasné, že od něj teď nemůžu čekat zvláštní zacházení. "Slíknout!" Poslechl jsem. Ano, zasvěcován budu nahatý. Ale s něčím takovým jsem počítal. "Hadry dostaneš zpátky, až složíš všechny zkoušky. A jestli je nesložíš, tak půjdeš domů nahej."

A pak už přišla řada na jednotlivé testy. První byl test síly a vytrvalosti, který spočíval v tom, že jsem musel přeplavat lom jenom za pomoci rukou - se svázanýma nohama. Kupodivu jsem se ani moc nebál, že bych se utopil. Jezero nebylo hluboké a kluci byli dobří plavci, plně jsem jim důvěřoval. (Ve skutečnosti to asi tak bezpečné nebylo, ale co byste čekali, jsme přece kluci.)

Druhá zkouška byla zkouška odvahy, zručnosti, inteligence a „schopnosti přežít v divočině,“ jak to nazval Vlčák. Důkladně mě svázali, pak mi zavázali oči a odvedli mě hluboko do lesa. Měl jsem se osvobodit a najít cestu zpátky. Pásky přes oči jsem se zbavil snadno, třením o zem. Ale jak se zbavit pout? Bylo mi jasné, že kluci by mě nenechali někde, kde by to nešlo. Chvíli jsem se jen tak plazil, až jsem narazil na ostré kameny, přes které jsem šňůry přetrhal (kluci mi záměrně svázali ruce starou a zpuchřelou prádelní šňůrou. Chvíli to trvalo a musím říct, že ležet sám, svázaný, uprostřed noci, hluboko v lese... No, ano, byla to i zkouška odvahy. Pak už jen zbývalo najít cestu zpátky. Naštěstí jsem při našich hrách proběhal okolní lesy křížem krážem. Brzy jsem narazil na cestu, která mě zavedla do známé části lesa. A pak už to bylo jednoduché. Celá zkouška včetně cesty do naší „pevnosti“ netrvala dýl jak hodinu.

"Tak, štěně, jestli sis myslel, že doteď to bylo těžký, tak se drž. Teprve teď začíná zábava." Kluci mě chytli, položili mě na matraci a přivázali mě - ruce a nohy roztažený. "Tak, štěně. Tohle je tvoje předposlední a nejdůležitější zkouška." Lišák vytáhl hodiny a nastavil stopky. "Teď tě čeká přesně hodina mučení. Vydrž to - a seš náš. Vzdej to - a je konec."

Nevěděl jsem, jaké mučení mě čeká, ale bylo mi jasné, že tohle bude dlouhá hodina. A byla. Prvních deset minut bylo jednoduchých - začalo to lechtáním. Nebyl jsem moc lechtivý, ale vrhli se na mě všichni kluci najednou a já byl přivázaný, takže všechna citlivá místa byla dokonale přístupná. Po pár minutách jsem se svíjel v křečích. Ale nebylo to nic, co by se nedalo vydržet. Ale věděl jsem, že lechtání je jen předehra. Pak Klusák přinesl pruty a já věděl, že to pravé utrpení právě začíná. První přišel na řadu můj zadek. Tady se konečně vyplatily všechny ty výprasky, které jsem dostal od strejdy a od kluků při hrách. Přesto - schytl jsem od každého 10 ran a kdo to někdy zažil, 50 ran prutem není nic příjemného. Stálo mě to všechno sebeovládání, skučel jsem bolestí už po třicátý ráně, ale na vzdávání se nebylo ani pomyšlení. Naštěstí kluci zase neměli takovou sílu, aby mi dokázali skutečně ublížit a bylo mi jasné, že mě trochu šetřili. Ale pak už to bylo jen horší. "Hm, zadek má zmalovanej solidně. Asi by si měl odpočinout." A začalo bití na stehna. Stehna jsou mnohem citlivější než zadek, a přestože rány byly slabší, bolelo to stejně. Pak Klusák přinesl dlouhý tenký prut a přišlo regulérní bičování přes záda. Když už jsem myslel, že horší to být nemůže, vytáhl Vlčák řemen. "No moc se neošivej. Jestli chceš do party, musíš něco vydržet. A rákoska není to jediný, čím můžeš dostat nařezáno." Když skončili, zadek jsem skoro necítil. Kromě řemene jsem dostal i vařečkou, pingpongovou pálkou a (a to bolelo nejvíc) březovou metlou.

Pak mě odvázáli a přetočili na záda. Na jednu stranu jsem byl rád, že s mučením zadku je konec. Ale moje hodina určitě ještě nekončila (na stopky jsem vidět nesměl) a na těle je spousta citlivějších míst než zadek. A kluci samozřejmě dobře vědí, co mám na těle nejcitlivější - moje koule a péro. Několik lehkých úderů do koulí bylo jenom na rozehrání. Pak Klusák přinesl březové větvičky a už to jelo. Někde kolem dvacáté rány jsem přestal počítat. Ostré konečky větviček se zarývaly do citlivé kůže na mém ptákově. Znova a znova a znova a... Já sebou škubal v poutech, křičel jsem, fňukal jsem, jo, dokonce jsem i prosil, ať už toho nechaj. "Tak co, už máš dost? Chceš to vzdát?" Moje zmučené tělo křičelo Ano. "Ne. Ne, nevzdám." "To je dobře. Aspoň si to víc užijem. Ale do konce nevydržíš." Bratranec chytnul moje ochablé péro do ruky a začal ho lehce honit. Slastný pocity se mísily s bolestí z rozsekané kůže. Proč to dělá? Chce mě snad vystříkat? Ne, pak mi to došlo. Jak se péro postavilo, Pavel přestal. Prostě mě chtěl postavit, aby byl lepší přístup. A březové metličky pokračovaly v mučení mé klukovské chlouby. Sem tam přistála nějaká metlička i na koulích a to teprve byla bolest. Připadalo mi to jako věčnost, ale nemohlo to trvat dýl jak pár minut. Pak úder přestal a mě zůstal úd pulzující bolestí. Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Vlčák si ke mně klekl a vzal moje koule do dlaně. Chvíli je lehce hladil a pak... Najednou a bez varování stiskl. Bolest mi vystřelila do podbřišku a já vyjekl. Vlčák uvolnil... A znova stiskl. Uvolnil. A znova. A už nepovoloval. Naopak, pomalu tlak zvyšoval. "Tak co? Už to vzdáváš?" "Ne!" Bolestí jsem skoro nemohl mluvit, vzdorovitě "Ne" jsem cedil mezi zuby. Odpovědí bylo jen zvýšení tlaku. "Cože?" "Nevzdám!" Další přitlačení. "Ale vzdáš. Protože jinak tě nepustím." Bolest přestávala být snesitelná. Začal jsem se zmítat, škubat pouty. "Stačí jedno slovo. Jediný slovo. Řekni „Vzdávám“ a bude po všem. Řekni to!" "Ne!" "Ááááá!" Bolestí se mi zatmělo před očima a já si byl jistý, že Vlčák moje kulky rozdrť. Ale bolest trvala dál. Vlčák držel jako skutečný vlk. A držel. A držel... A najednou pustil.

"Blahopřeju. Čas uplynul. Zkoušku jsi složil." Ani nevíte, jak jsem byl šťastný. Moje tělo zaplavila úleva, že je s mučením konec a štěstí z toho, že jsem už skoro v partě. Ale zbývala poslední zkouška? Co když se to teď nepovede? Co když něco pokazím a všechno tohle utrpení bylo zbytečné? Dovolí mi kluci zkusit to znova? Věděl jsem, že pokud to bude nutné, mučení klidně podstoupím znova...

„Neboj, poslední zkouška už nebude bolet.“ Rozvázáli mi ruce (nohy ale stále zůstávaly pevně uchycené). Pak se kluci postavili do řady... A sundali si trenky. Vlčákovi stálo jeho výstavní šestnáctileté péro, mnohem větší, než moje hadička. „Jestli chceš do naší party, musíš dokázat, že nejseš stydlivka a že s tebou můžeme počítat při našich... tajnejch hrách.“ Bylo mi to jasné, protože už loni mě kluci k „tajnejm hrám“ přizvali, i když jsem nebyl členem party. Prostě šlo o vzájemný honění (a někdy prý i kouření, ale to jsem nezažil). Tohle byla našťestí formalita, protože tohle jsem dělal už loni a rozhodně nejsem žádnéj stydlín. A kluci ani nejsou „cizí“, tak proč bych se měl stydět.

Chytil jsem Vlčákovo péro do ruky a začal pomalu přetahovat. Vlčák stříkal prakticky hned. (Měl jsem podezření, že ho moje mučení tak vzrušilo, že se nemoh udržet.) Po něm přišel Klusák, kterej byl sice o rok mladší, ale péro měl delší než Vlčák. Následoval Lišák, pak můj bratranek (jehož péro jsem znal nejlíp, z našich vlastních „tajných her“ z našeho pokojíku) a nakonec jako nejmladší Vrabčák, který měl péro s malým chomáčem chloupků, prostě spíš než pták to bylo takové „neopeřené ptáče“. Ale stříkal taky a ze všech kluků měl asi nejdivočejší vyvrcholení (on sám byl v partě nováčkem, takže vzájemné honění pro něj bylo něco nového, vzrušujícího). I mně se to líbilo – moje péro trčelo do výšky, žalud úplně rudý a tepající krví. Neodvážil jsem se si na něj sáhnout, ale byl jsem vzrušený na nejvyšší míru a plánoval jsem, že jak se vrátím domů, tajně se schovám na záchodě a tvrdě se vyhoním. Byl jsem nadržený jak pes, opravdu bylo potřeba silné sebeovládání, abych se nevystříkal hned tady a teď.

Myslel jsem, že je to konec, ale ještě zbývalo jedno představení: Aniž bych si to uvědomil, Vlčák se mezitím svlíknul donaha. Jeho právě vyhoněné péro se mezitím zase postavilo (nojo, kluci...). „Takže je čas na poslední zasvěcení. Kluci – pevně ho chytte a přitlačte ho k zemi, ať se necuká.“ Byl to pro

mě šok, než jsem se stihl zorientovat, čtyři páry paží mě přibily k podlaze. Vlčák klekl na všechny čtyři... Jeho vlčí oči ve tmě skoro zazářily... Vycenil zuby... A chytil moje péro. A pak to začalo. Tělem mi najednou projela vlna rozkoše, jak Vlčák přešel rukou po žaludu. A další. A znova. To už jsem nevydržel. Zavřel jsem oči, začal sténat rozkoší a přirážet. Vlčák mi ale nedovolil cokoliv urychlit. Když cítil, že jsem až moc vzrušený, přestal – což bylo skoro bolestivé. Začal jsem přirážet do vzduchu, nadřžený a frustrovaný, ale Vlčák si držel svoje tempo. „Prosíím. Prosíííím!“ sténal jsem. A pak to konečně přišlo. Vlčák začal honit silněji a rychleji a já zažil asi to nejsilnější vyvrcholení ve svém mladém životě. Péro sebou škubalo, já se svíjel v křečích... Trvalo to snad minutu nebo dvě. Nebo hodinu, já nevím. „Blahopřeju. Vítej v naší partě.“

Kluci mě odvázali, ale já ještě nechtěl vstát. Všechny ty pocity – doznívání orgasmu, úleva po přestátém mučení, radost z toho, že jsem v partě... A navíc i ten neurčitý radostný pocit z toho, že mě čekají ty nejlepší prázdniny v mém životě... To všechno se slívalo do jediného okamžiku, který jako by nikdy neměl skončit. Kluci už odešli a já zůstal sám s bratránkem – tedy vlastně Havranem, když jsem teď v partě.

Sebrali jsme moje oblečení, ale cestou domů jsme se zastavili u lomu, abych se vykoupal a smyl ze sebe pot a taky abych zchladil pořád bolavé stopy po výprasku.

Tu noc se mi spalo dobře. Je to s podivem, když uvážíte, že jsem měl tělo pokryté ranami a přirození rozsekané od březové metly...

Ráno jsem na snídani seděl opatrně, protože zadek pořád bolel a vybarvila se mi na něm ukázková jelita. Strejda nesměl nic poznat. Věděl sice, že mezi kluky hrajeme hry o výprasky a vůbec mu to nevadilo (naopak, říkal, že mu šetříme práci), ale neměl rád výprasky hodně tvrdé. Výprasky přes péro a vzájemné honění by asi taky neschvaloval (i když to jsme před ním účinně tajili).

„Tak co, Jarku? Už se z tebe stal pravý vesnický kluk? Vsadím se, že naši kluci tě včera přijali mezi sebe!“ Jak to sakra věděl? Zčervenal mi obličej. „No za to se nestyd'. Slyšel jsem, jak jste se v noci vyplížili a vrátili se až nad ránem a tys cestou domů kulhal. A začaly prázdniny, takže to asi nebylo nic jiného než zasvěcovací obřad... No nestyd' se, my je měli taky a taky v nich bylo spousta výprasků! I když... Co se tam ještě dělo, na to se tě radši neptám!“ Pak si přisedl ke mně blíž. „Jsem rád, žes mezi naše kluky tak zapadl. Ale varuju tě. Je to dost divoká parta. A jestli se s nima zapleteš do průšvihů, tvůj zadek si tyhle prázdniny náležitě užije!“